

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil for det første gerne sige, at når jeg omtalte dette som et musikliv til udsalgspris, skyldes det naturligvis, at jeg synes, at de 20 mill. kr., som Statens Musikråd havde bedt om, og som vi havde foreslået sammen med Socialdemokratiet i vores lovforslag sidste år, var *beløbet*, et rimeligt beløb, og i forhold til det vil 13,6 mill. kr. stadig væk være en udsalgspris.

Så vil jeg sige om delegationsprincippet, at sådan set er det meget godt at sige, at man skal delegere, og jeg synes også, at de sagkyndige skal have meget stor indflydelse på og rådgive meget om de beslutninger, der skal tages, men på et så bredt område som dette er det meget vanskeligt bare at delegere hele kompetencen til Musikrådet. Når vi på teaterområdet delegerer kompetencen til Teaterrådet, ligger der dog nogle faste regler for tilskud fra lovgivningens side. Man ved, at de skal tage stilling til, hvordan man skal fordele nogle penge mellem nogle forskellige grupper, men i de fleste tilfælde betyder det altså også, at der er nogle penge med fra statens side, og det, jeg efterlyser her, er nogle meget mere præcise regler end dem, vi har. Dog skal det jo heller ikke udelukkes, at politikerne skal have lov til en gang imellem at foreslå, f.eks. at man gør noget mere ud af børnemusikken, at man gør noget mere ud af den rytmiske musik og måske kunne samle et flertal her i Folketingssalen for det. Det skal ikke være udelukket, at sådan noget kan gennemføres, uanset hvad Musikrådet måtte sige.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg skal kun ganske kort sige – det sagde jeg også for et øjeblik siden – at jeg er meget parat til – for det tror jeg vi har brug for – at drøfte delegationsprincippet, udlægningen af kompetencen i forhold til det, som fru Ingerlise Koefoed rigtigt siger trods alt også er politiske beslutninger. Jeg synes, at vi skal drøfte det, for det har en principiel side, som vender ud mod hele kulturområdet, hvor råd og nævn ved disse forskellige ordninger har fået en kompetence, som vi vel efterhånden kan overskue nogle af konsekvenserne af, så jeg synes, det er en god anledning til at få drøftet disse ting.

Jeg skal dog tilføje, at der også i musikloven er visse bindinger, som ligger fast i de lovbestemmelser, der er. Det er jo ikke sådan, at alle de penge, der skal bruges på området, er lagt hen til Statens Musikråd. Det er de frie midler, der er tale om, og de har også hidtil været til disposition for Statens Musikråd.

Men jeg tager altså meget gerne en diskussion om disse principper.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 50:

Forslag til folketingsbeslutning om naturbeskyttelse.

Af Camre (S) m.fl.

(Fremsat 18/11 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Det kan nok ikke komme bag på forslagsstillerne, at jeg har sympati for forslagets intentioner, hvad jeg jo også tidligere har givet udtryk for her i Tinget. Forslagsstillerne har endvidere selv været med til i Folketinget at pålægge mig og regeringen inden 1. marts i år at fremkomme med redegørelser for dels naturbevaring og friluftsliv, dels en samlet strategi på marginaljordsområdet. Forslagets emner er stort set indeholdt i disse redegørelser.

Der blev endvidere på finansloven for 1986 afsat 10 mill. kr. til undersøgelser og pilotprojekter i 1986 vedrørende marginaljor-

[Miljøministeren]

der og miljøinteresser. Resultaterne af dette arbejde foreligger om ganske kort tid og vil udgøre en væsentlig del af grundlaget for redegørelserne. Jeg mener, at man må have tålmodighed til at afvente resultatet af dette arbejde.

Det første punkt i beslutningsforslaget drejer sig hovedsagelig om den almindelige beskyttelse i naturfredningsloven. Regeringen vil i forbindelse med tidligere omtalte redegørelser overveje, hvordan den miljømæssige beskyttelse af naturen kan styrkes. Samtidig må det gøres mere klart for den enkelte borger, hvad der er tilladt, og amtskommunerne må sikres et mere præcist administrationsgrundlag.

Jeg kan endvidere oplyse, at pilotprojekterne bl.a. skal belyse størrelsesforholdene, lokaliseringen af naturtyperne samt beskyttelsesbehovet og danne grundlag for eventuelt fornødne lovændringer. Undersøgelserne skal også sætte os i stand til at vurdere eventuelle begrænsninger i dyrkningen af bræmmer langs søer og vandløb. I denne sammenhæng behandles tillige spørgsmålet om gødskning og sprøjtning.

Som det andet punkt i beslutningsforslaget foreslås, at fiskeriterritoriet inddrages under naturfredningslovens bestemmelser. Også her gælder, at jeg har sympati for intentionerne, men mener, at forslagene bør vurderes i sammenhæng med de tidligere omtalte redegørelser. I disse redegørelser vil der nemlig også indgå en nærmere vurdering og opregning af de initiativer, der er nødvendige med henblik på en forbedret naturfredningsmæssig beskyttelse af vore marine områder.

Jeg vil altså gerne give tilsagn om, at der i denne forbindelse sker en nøje vurdering af forslaget om at udvide naturfredningslovens geografiske område. Jeg er i relation til forslaget punkt 3 enig med forslagsstillerne om, at vi skal gøre endnu mere ud af information og vejledning. Dette vil også fremgå af mine redegørelser, og jeg vil i den forbindelse vurdere, om der er behov for lovændringer på dette punkt.

Man foreslår i punkt 4 indføjeelse af en naturparkbestemmelse i naturfredningsloven. Jeg synes, det er rigtigst at afvente resultaterne af de pilotprojekter for 3-4 naturområder, som er iværksat, inden man følger resultaterne op i en lovgivning, men jeg vil da gerne allerede nu orientere forslagsstillerne om, at

der i Skov- og Naturstyrelsens regi er nedsat en naturparkarbejdsgruppe med repræsentanter for bl.a. Amtsrådsforeningen, Danmarks Naturfredningsforening, Friluftsrådet og turistorganisationerne. Arbejdsgruppen har haft sine første møder.

Jeg vil i øvrigt generelt gøre opmærksom på, at naturfredningsloven og den øvrige lovgivning, der angår miljøforholdene i det åbne land, må ses i sammenhæng. Det vil f.eks. også være naturligt at vurdere, i hvilken udstrækning økonomiske virkemidler, eventuelt i form af tilskud, kan bidrage til en miljømæssigt bedre anvendelse af de beskyttelsesværdige arealer.

De igangværende projektundersøgelser skal derfor også belyse de økonomiske konsekvenser ved omlægning af landbrugsdriften i de miljømæssige interesseområder.

Jeg vil tillade mig den konklusion, at de igangværende undersøgelser og pilotprojekter nødvendigvis må indgå som en del af beslutningsgrundlaget for ændringer af naturfredningsloven m.v. i 1987-88. Jeg vil derfor afvente resultatet heraf og i marginaljordsstrategien og redegørelsen om arbejdet med naturbevaring og friluftsliv tage stilling til, hvilke konkrete ændringer der bør foretages i lovgivningen for at styrke naturbeskyttelsen.

På den baggrund vil jeg indstille, at beslutningsforslaget indgår i drøftelserne om de to redegørelser, der jo vil foreligge i en meget nær fremtid.

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Det Konservative Folkeparti kan kun glæde sig over, at Socialdemokratiet fremsætter et beslutningsforslag, der visse steder ligger meget tæt op ad Det Konservative Folkepartis holdninger.

Vi har mærket os, at forslaget er fremsat 9 dage efter det konservative landsmøde, og det kan jo kun tælle positivt.

Vi ved – og det ved Socialdemokratiet også godt – at Det Konservative Folkeparti er opmærksomt på de oversete levesteder og nødvendigheden af, at en stor del af vore planter og dyr kan få de bedste livsbetingelser. Og hvad tænker vi på? Vi tænker på de levende hegn, på jord- og stendigerne, på skovbrynene, på vandløbene, søerne, småvandhullerne og andre udyrkede levesteder for dyr og planter, og vi må da erkende, at

[Ahlmann-Ohlson]

Socialdemokratiets forslag visse steder sigter til det samme.

Når vi ikke kan støtte forslaget, hænger det navnlig sammen med, at vi ikke er enige i, at det bevisligt gavner voldsomt at ændre noget fra tilladelsesprincippet til forbudsprincippet. Vi savner grundlaget for at tro, at det skulle ændre forholdene afgørende.

Og så kommer de helt afgørende grunde til, at vi ikke kan støtte forslaget, og det er, at vi ved – og det ved Socialdemokratiet også godt – at regeringen efter en vedtagelse også med socialdemokratiske stemmer allerede inden for en måned kommer med en redegørelse for en samlet strategi på marginaljordsområdet, og at vi ligeledes ved, at regeringen inden for en måned kommer med en redegørelse for arbejdet med de områder, der blev behandlet i en række beslutningsforslag i maj.

Det vil sige, at vi kan konstatere, at regeringen er i fuld aktivitet med de spørgsmål, som Socialdemokratiet i dag sætter fokus på. Vi ønsker naturligvis i den konservative folketingsgruppe at afvente resultatet af det stykke miljøpolitiske arbejde, som vi selv har været med til at sætte i gang.

Sønderby (V):

Det socialdemokratiske forslag indeholder ikke en hel masse nyt i forhold til de ting, vi har drøftet før. Vi har også set dem fra det samme parti før, men jeg vil da alligevel sige, at der er nogle af punkterne, der er en opstrømning, der næsten er ved at være overbudspolitik.

Det kan vel ikke undre, at vi kan støtte intentionerne i forslaget; det har vi sagt ved adskillige debatter her i Folketinget; men der er nogle af forslagene, der nærmer sig ekspropriation, f.eks. når man laver tilladelsesordninger om til forbud. Når man siger, at nu skal der være forbud mod sprøjtning 25 m langs med vandløbene, kan man jo spørge, hvor brede de vandløb skal være, hvor man skal lave den 25-meters zone. Hvis en landmand har 1.000 m grøfter og der skal være 25 m på hver side, bliver det i hvert fald temmelig mange hektarer, man tager væk.

I sidste folketingssamling havde vi et beslutningsforslag om naturbeskyttelse, og vi havde mange og lange møder, men vi blev enige til sidst i udvalget, og derfor mener vi

fra Venstres side, at dette forslag er unødvendigt, fordi vi stak nogle linjer ud dengang.

Ministeren har desuden lovet at komme med en redegørelse om marginaljorderne, og derfor er jeg enig i det, som ministeren sagde, at det vil være rimeligt at afvente den og se hvad der kommer ud af de pilotprojekter, der er sat i gang, hvad der kommer ud af hele det arbejde, der er i gang, inden vi går videre. Der er jo sat 10 mill. kr. af til det, og derfor havde det nok været sund fornuft; hvis man havde ventet med at komme med flere forslag, indtil den nævnte redegørelse var kommet. Socialdemokraterne har jo også bedt om at få den redegørelse.

Men ud over det har ministeren jo også lovet, at vi vil få en plan om naturbevaring og friluftsliv, og vi vil derfor foreslå forslagsstillerne, at vi venter med at gøre dette forslag færdigt, til alle disse initiativer kan komme ind i en samlet vurdering af, hvordan vi sikrer naturen, for der skal selvfølgelig ikke være nogen tvivl om, at vi fra Venstres side også vil være med til at sikre naturen. Men der skal være en vis sammenhæng i det, og det skal ske i samarbejde med den befolkning, der skal leve i naturen og af naturen. Vi mener, der er nogle steder her, man trækker nogle ting ned over hovedet på landbruget.

Venstre kan tilslutte sig miljøministerens indstilling om, at beslutningsforslaget indgår i de kommende drøftelser om de ting, jeg her har nævnt, og så kan vi jo se at få en god drøftelse om det. Jeg tror egentlig, at hr. Hjortnæs skal være tilfreds med at få de væsentlige ting af dette med i de drøftelser.

Leif Hermann (SF):

Som flere ordførere har været inde på, er dette beslutningsforslag en videreførelse af Det Radikale Venstres beslutningsforslag fra 1986, som blev vedtaget i foråret.

Dengang forsøgte vi og Socialdemokratiet at stille nogle ændringsforslag, som strammede de lidt løse radikale tanker op, og samtidig forsøgte vi på den måde at forbedre på den marginaljordsdagsorden, som vi vedtog herinde den 23. januar 1987, i øvrigt i en radikal udgave.

Beslutningsforslaget her er udmærket i sit indhold. Det, der er problemet, som andre også har påpeget, er, at det kommer til første

[Leif Hermann]

behandling så tæt på den marginaljordsredegørelse, som miljøministeren skal komme med den 1. marts, at vi måske godt kan få nogle problemer med det.

Der er næppe nogen tvivl om, at denne førstebehandling ikke når at få den store indflydelse på den redegørelse, der formentlig i det væsentligste er færdigskrevet, ligesom de politiske overvejelser i regeringen om indholdet er afsluttet. Det vil sige, som ministeren sagde, at beslutningsforslaget kan indgå i de drøftelser, der er nødvendige, dels som følge af den handlingsplan, som ministeren kommer med, når det drejer sig om vores hav, dels som følge af marginaljordsredegørelsen.

Men vi kunne godt have forestillet os, når nu Socialdemokratiet har stillet dette forslag, at man så også havde benyttet lejligheden til at tage spørgsmålene op om en, kan man godt sige, lidt mere folkelig naturpolitik. Jeg siger det ikke, fordi formanden for Friluftsrådet er miljøpolitisk ordfører for Socialdemokratiet; men måske også af den grund kunne man have forestillet sig, at der havde været lidt mere naturpolitisk vingesus over dette forslag.

Så vidt vi kan se, er det natursyn, der er lagt til grund for forslaget, forholdsvis traditionelt. Det minder stærkt om den reservat-tankegang, som i ganske mange år har præget dansk naturfredning og dansk naturopfattelse, noget, der for så vidt er udmærket, hvis naturen skal have fred. Men det er jo sådan, at ganske mange mennesker kun oplever naturen dels som et begreb, dels som et fritids- og feriefænomen, noget, der er genstand for vores forbrug, kunne man godt sige, når vi har fri, eller når vi har ferie.

Vi har altså, synes vi selv, væsentlig mere behov for at få naturen tættere ind på livet i dagligdagen, og derfor kunne man godt spørge sig selv, hvor i forslaget vi kan finde noget om vores brug af den natur, som Socialdemokratiet lige så vel som vi ønsker behandlet væsentlig mere skånsomt, end det er tilfældet i øjeblikket. Hvor står der, at vi skal gå langs de markskel? Hvor er anvisningerne på de vandløb, vi skal besøge? Hvor er mulighederne for at inddrage naturen i byerne? – sådan som miljøministeren i øvrigt modigt og godt har taget det op i en kronik og senest helt dugfrisk nævner det i et emne-katalog, som udvalget har fået med henblik på et seminar om byøkologiproblemet.

Vi savner altså nogle lidt bredere naturpolitiske overvejelser, og dem kunne der godt være behov for, idet miljøministerens redegørelse fra den 6. maj 1986 om naturbevaring og friluftsliv kunne trænge til en konkretisering; her tænker jeg navnlig på ministerens bemærkning om befolkningens manglende kontakt med naturen og det åbne land. Hvordan indarbejder vi disse ting i dagligdagen, uden at det bliver til en genstandsgørelse eller en tingsliggørelse, ligesom meget andet i vores forhold til omverdenen er? Det skal ikke kun være de velaflagtes kendetegn ved boligstandarden, der indpasser naturen i dagligdagen.

Når det så er sagt, siger vi selvfølgelig ikke nej til dette forslag. Der er ikke noget af det, Socialdemokratiet foreslår, som vi ikke mener helt oplagt skal indgå i den ændring af naturfredningsloven, som må blive en nødvendig konsekvens af den marginaljordsredegørelse, som miljøministeren kommer med, jeg vil sige næsten uanset, hvordan ministeren havde forestillet sig at indrette sin marginaljordsredegørelse. Helt nok syntes vi ikke det var, men det skal vi vende tilbage til, når marginaljordsredegørelsen foreligger.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Socialdemokratiet ønsker med dette forslag på fire områder at stramme betingelserne vedrørende naturbeskyttelse. Hvis vi ser på punkterne enkeltvis, er det ikke, fordi vi umiddelbart får øje på den helt store uenighed, men vi har altså den opfattelse, at en hel del af punkterne faktisk allerede er i gang i form af forskellige pilotforsøg og lignende. Vi synes, det er naturligt at vente på nogle af resultaterne af de ting, som vi alle i fællesskab har sat i gang.

Det betyder ikke, at vi har noget imod i udvalget at diskutere, om der er noget, der går for langsomt, men mest vil vi glæde os over at opnå den bredest mulige enighed, netop når det gælder naturbeskyttelse. Umiddelbart forekommer det os derfor fornuftigt, som ministeren foreslår, at behandle forslaget sammen med de ventede redegørelser.

Tinning (VS):

Jeg er ganske enig med hr. Leif Hermann i, at når der skal ske en ændring af naturfredningsloven, er der egentlig ikke noget af

[Tinning]

det, som Socialdemokratiet her har foreslået bør indgå, som ikke skal indgå. Jeg har altså en helt igennem positiv holdning til forslaget.

Jeg kan så i øvrigt af debatten forstå, at man mere eller mindre konkurrerer om, hvem der nu er længst fremme på dette område, er mest enige, osv. Det skal jeg ikke tage del i, men jeg vil bare sige til Socialdemokratiet, at vi kan støtte det forslag, der foreligger, fuldt ud, og vi forestiller os, at vi kan støtte en række af de yderligere forslag, som vil komme fra SF, kunne jeg forstå på hr. Leif Hermann, men dem kan vi jo kigge på, når de kommer.

Hjortnæs (S):

Jeg vil gerne takke for de positive tilkendegivelser, der er kommet både fra ministeren og fra ordførerne. Jeg kan forstå, at man er lidt overrasket over, at forslaget kommer nu, at man ikke har ventet, til ministerens redegørelser fremkom, men vi har altså erfaring for, at det kan være nyttigt at konkretisere og præcisere nogle forskellige synspunkter. Vi kender godt ministerens positive holdninger, men vi kender også de vanskeligheder, ministeren har, når han skal omsætte sine positive holdninger til konkrete beslutninger, for så er det, som om der er nogle, der trækker i en anden retning. Vi har altså ment, at det var nyttigt, at vi, før ministeren kommer med sine redegørelser, tilkendegav, hvad der var vores opfattelse på nogle forskellige konkrete områder.

Når hr. Leif Hermann siger i sit indlæg her, at forslaget næppe kan komme til at påvirke redegørelserne, fordi de såmænd nok er skrevet færdig, vil jeg gerne gøre to bemærkninger til det.

Den ene skal være, at forslaget blev fremsat den 18. november 1986, så det har trods alt været kendt et stykke tid, selv om det ikke har været til debat her i Folketinget. Jeg er temmelig overbevist om, at man har kendt det ovre i ministeriet, og at ministeren også har været i stand til at sige til sine embedsmænd, at han gerne ser, at nogle af disse elementer bliver bragt stærkt frem i de redegørelser, som han skal aflevere til Folketinget.

Den anden bemærkning, jeg vil gøre, er, at selv om man er meget tæt på at have færdiggjort en redegørelse, kender man i det politiske livs historie mange eksempler på, at der

er sket rettelser i en redegørelse lige indtil ganske få timer før den skal afleveres, så vi håber og tror på, at det forslag, vi her har fremsat, alligevel har været nyttigt, og at det også vil påvirke resultatet af det arbejde, der pågår i ministeriet.

I øvrigt er jeg meget glad for de positive tilkendegivelser, der er kommet, og jeg er helt enig med ministeren i – sådan skal forslaget jo også opfattes – at det bør drøftes sammen med de redegørelser, som kommer fra ministeren.

Jeg har kun et par bemærkninger at gøre til ordførerindlæggene.

Jeg var lidt overrasket over, at hr. Sønderby anvendte udtrykket »ekspropriation« i forbindelse med, at vi foreslår, at man skal ændre den nuværende tilladelsesordning til en forbudsordning, og jeg kan forstå, at netop denne del af vores forslag vender hr. Ahlmann-Ohlsen sig også principielt imod.

Nu er det jo ikke ukendt, desværre, at tilladelsesordningen ikke forhindrer, at man i en række enkelttilfælde er gået i gang med at ændre naturen uden at indhente tilladelsen, og hvis det var noget, vi meget sjældent støttede på, var det måske unødvendigt at overveje en forbudsordning, men det er det desværre ikke, og derfor vil jeg godt bede Venstres og Det Konservative Folkepartis ordførere om ikke at være så frontalt afvisende over for at gå ind i nogle overvejelser vedrørende et forbud. Vi tror, at det er en ganske nyttig beskyttelsesforanstaltning over for ændringer i småbiotoperne.

Hr. Sønderby gjorde også nogle bemærkninger om 25-meters grænsen. Det afgørende for os her er selvfølgelig, at der er principiel enighed om, at man skal have en zone, og jeg synes da også, det er helt naturligt, at vi derefter, med baggrund i de redegørelser, som ministeren vil komme med, overvejer, hvordan det endeligt skal udformes. Nu har vi altså givet et bud, men det afgørende er selvfølgelig det principielle i, at vi er enige om, at der skal lægges en zone ud.

Hr. Leif Hermann havde lidt svært ved at udtale den store positivitet – det kan man jo undre sig over – men ville godt ligesom kritisere Socialdemokratiet for, at vi i dette forslag ikke havde indlagt noget mere om en folkelig naturpolitik. Hvad vil vi egentlig bruge disse arealer til? Jeg håber, at hr. Leif Hermann er klar over, at Socialdemokratiet

[Hjortnæs]

ved flere forskellige lejligheder har givet udtryk for, at hvis der f.eks. udlægges en sådan zone, vil det være naturligt, at væsentlige dele af den udlægges til fri afbenyttelse. I øvrigt har vi ikke ment i dette forslag at skulle indarbejde tanker og ideer om, hvordan man kan sikre, at arealer bliver udlagt til en bredere benyttelse, men det er da bestemt et meget, meget vigtigt element, som vi selvfølgelig også gerne vil være med til at drøfte under de overvejelser, der nu skal i gang i udvalget.

Leif Hermann (SF):

Jeg skal lade det blive så kort som en kort bemærkning. Jeg tror, hr. Hjortnæs har misforstået mig lidt. Jeg havde ikke vanskeligheder ved at udtrykke mig positivt om forslaget. Jeg sagde udtrykkeligt i mine afsluttende bemærkninger, at alle de punkter, som Socialdemokratiet har opregnet i beslutningsforslaget, nødvendigvis skal med i den ændring af naturfredningsloven, som bliver en nødvendig konsekvens af marginaljordsredegerelsen, når den kommer.

Men det, jeg har sagt – og det vil jeg da fastholde, jeg forstod også, at hr. Hjortnæs i sidste ende var positiv over for det – var, at jeg mener, at i et sådant beslutningsforslag hører der også nogle overvejelser hjemme om en folkelig naturpolitik, for det er jo netop det, der har skabt nogle vanskeligheder for os, som miljøministeren også klart har erkendt. Så håber vi også, at miljøministerens bykologitankegang kan indgå i overvejelserne, når marginaljordsstrategioplægget kommer og skal udmøntes i konsekvenser.

Lad mig så endelig sige, at dette indledte jeg jo med at sige er en opfølgning af det radikale beslutningsforslag. Der er jo flere andre elementer i det radikale beslutningsforslag, der kan opfølges, men indtil videre sætter grundloven visse grænser for, hvor hårdt Folketinget kan gå til statsministeren. Vi håber, Det Radikale Venstre en dag kommer på bedre tanker – selv om det ligger lidt uden for emnet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 61:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning i brugen af chlorfluorcarboner.

Af Kinch-Jensen (VS) m.fl.

(Fremsat 25/11 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg er meget glad for at få lejlighed til her i Folketinget at drøfte spørgsmålet om foranstaltningerne til beskyttelse af ozonlaget. Det er jo noget, der i den seneste tid har været meget omtalt i pressen.

Som jeg ved flere lejligheder har tilkendegivet, vil Danmark også fremover yde sit bidrag til at beskytte ozonlaget. Danmark har allerede taget det første skridt til reduktion af CFC-anvendelsen ved forbudet mod CFC i spraydåser.

Det må imidlertid ikke glemmes, at Danmark alene slet ikke vil kunne løse denne opgave. Der er tale om et fælles globalt ozonlag, og i denne sag er der i allerhøjeste grad tale om, at samordnede internationale restriktioner er nødvendige for at nå det ønskede mål.

Inden for rammerne af Wienkonventionen om beskyttelse af ozonlaget forhandles der for øjeblikket om en protokol, der på globalt plan skal begrænse anvendelsen af CFC til et for ozonlaget sikkert niveau. De videnskabelige undersøgelser viser, at en emission på cirka det nuværende niveau vil kunne forebygge skader på ozonlaget.

Til en række formål er det teknisk set muligt at erstatte CFC med andre stoffer, men til andre formål findes der i dag ikke alterna-